

[Socialministeren.]

Aalborgs Byraads Fattigudvalg har været berettiget til at betale det ommeldte Fagforeningskontingent, da de paagældende i modsat Fald maatte anses afskaaret fra at erholde Arbejde."

Derefter fik jeg som sædvanlig et Referat af Sagen med Departementets Indstilling og resolverede i Overensstemmelse med denne Indstilling og de to Amtmænds Opfattelse, uden for øvrigt at tillægge denne fra et Fattigvæsens-Synspunkt oplagte Sagen som helst særlig Opmærksomhed.

Men en Maaned eller to efter tog det ærede Medlem Hr. Krag fat, og efter ham store Dele af Venstrepresen, som blev mere og mere tummelumske, men da det meste af det, der blev skrevet, slet ikke vedrørte den forsørgelsesretlige Side af Sagen, reagerede jeg overhovedet ikke, idet jeg allerede havde besvaret det, der vedkom Socialministeriet som saadant, i Anledning af det ærede Medlems Udtalelser til „Morgenbladet“ af 1. Juli i Aar. Udtalelser, som jeg imødegik udførligt, Punkt for Punkt, to Dage efter, da jeg havde faaet Sagen forelagt igen og undersøgt Detaillerne. Det ærede Medlem rejste imidlertid samme Dag trods denne opsigsvækkende Affære til Island og overlod sit ulykkelige Fædreland i mine ansvarløse Hænder, for saa vidt den offentlige Forsorg angik. Han fik derfor heller ikke set, at min Redegørelse indeholdt en for ham meget ubehagelig Oplysning, der lød saaledes:

„Naar Dr. Krag endelig tilføjer, at han aldrig i sin Praksis som Minister har truffet paa et saadant Tilfælde, skal jeg henvisse til, at han *personlig* den 13. Juni 1927 har underskrevet en Skrivelse, hvori det hedder, at „det ikke kan anses for udelukket, naar Omstændighederne efter Hjælpekassebestyrelsens Skøn tæier derfor, at yde Understøttelse af Hjælpekassen til Betaling af en enkelt mindre Restance af Fagforeningskontingent.““

Denne Oplysning var jo ikke morsom, og da det ærede Medlem kom hjem fra Thingvalla-Sletten, skyndte han sig derfor at udtale følgende:

„Ja, jeg har set Hr. Steinckes Svar. Men de to Ting kan overhovedet ikke sammenlignes. Naar en Hjælpekasse gør det, er det for vedkommende Kasses egen Regning; men dette er ikke Tilfældet, naar som her en anden Kommune skal refundere Beløbet. Det er ganske utilbørligt at betale Fagforeningskontingenter som Fattighjælp. Og for øvrigt var det kun rent undtagelsesvis og under ganske særlige Omstændigheder, som talte derfor, at jeg

i sin Tid i et enkelt Tilfælde gav en Hjælpekasse den nævnte Tilladelse. Jeg staar vedblivende paa det Standpunkt, at naar private Foreningers Medlemmer ikke kan udrede deres Kontingenter, og Foreningerne ønsker at bevare dem som Medlemmer, maa det blive deres egen Sag at affinde sig med Medlemmerne. Hr. Steinckes Bemærkninger er formet over den gammelkendte Læst: „Goddag Mand! — Økseskaft““

Den sidste Tilføjelse er betegnende i Overensstemmelse med den gamle Sandhed, at naar man saglig set har Uret, kan man let blive grov, og den er tillige meningsløs, da jeg *havde* besvaret det ærede Medlems Angreb Punkt for Punkt. Det ærede Medlem søgte altsaa nu at redde sig ud af Klemmen ved at lægge Vægt paa, at de to Ting overhovedet ikke kunde sammenlignes: Ydelse af Fagforeningskontingenter fra Fattigvæsenet og fra Hjælpekassen, thi i sidste Fald skulde Opholdskommunen selv afholde Hjælpen. Denne Argumentation er uden enhver retlig eller juridisk Betydning og er saa aabenbart konstrueret for Tilfældet; thi hele det ærede Medlems Angreb, jfr. „Morgenbladet“ for den 1. Juli, mundedede netop ud i følgende Udtalelse:

„Betaling af Kontingenter til Fagforeninger maa være de offentlige Kasser — *de offentlige* Kasser — uvedkommende.“ Det var det, Angrebet drejede sig om, at, som han ligeledes udtrykte sig,

„dette at bevare Folk i Fagforeningerne er en Sag, der paahviler Fagforeningerne selv og ikke det offentlige.“

Men hører Hjælpekasserne da ikke til de offentlige Kasser? Er Hjælp fra Hjælpekasserne ikke offentlig Hjælp, og er det ikke netop ud fra det ærede Medlems Synspunkt ti Gange farligere at give Hjælpekasserne Tilladelse til at betale Fagforeningskontingenter, de, der har de arbejdsløse i Tusindvis, fremfor Fattigvæsenet, hvor disse Tilfælde vil være forholdsvis sjældent forekommende, hvor Hjælpen har Fattighjælps Virkninger, og hvorfra det vil være meget vanskeligere at faa de fattige ud i Arbejde? Det er saa oplagt, at al den Refusionspassiar, som det ærede Medlem senere har opfundet for at plumre Vandene, ikke i mindste Maade formaar at tilsløre, at det var ham, der var gaaet grundig i Vandet. Derfor havde det været klogere, om det ærede Medlem i denne Sag havde baaret Nederlaget som Forsørgelsespraktiker, Fortolker m. v. i Tavshed og ikke Maaneder efter havde følt Trang til paa ny at gaa i Vandet. Thi det gør det ærede